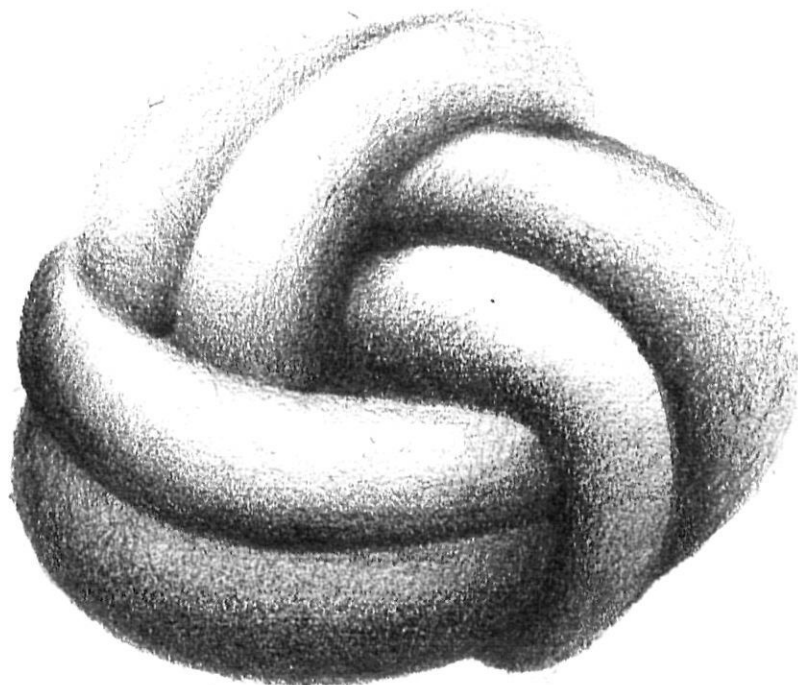

Fulls de la *R*evista

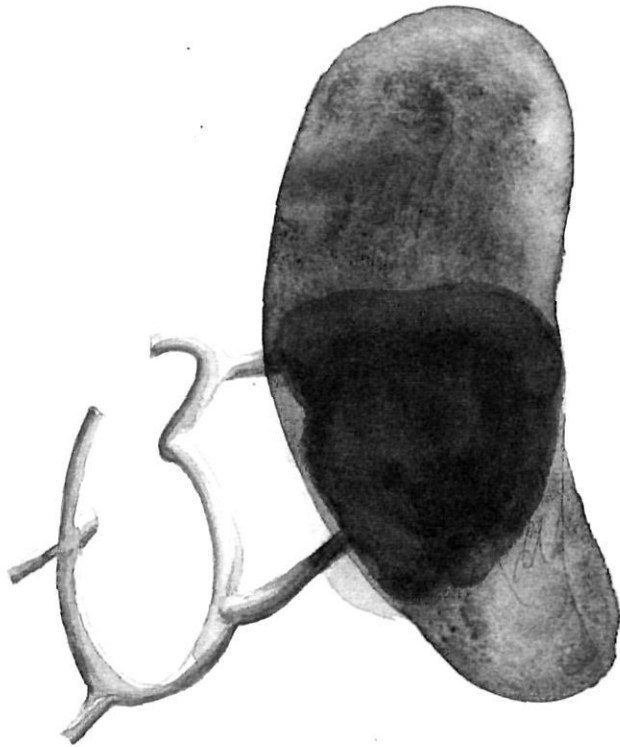
Il·lustracions de Jordi Martoranno

Matins d'hivern

Pere Bech

La cuina d'aquella casa on, amb l'Agnès, vàrem viure un temps –una caseta de poble, una mica apartada de les altres, situada a la llinda del bosc, no gaire lluny dels espadats que dominaven el riu– tenia una finestra que donava al jardí. Una mimosa que havíem plantat poc després de casar-nos es gronxava rera els vidres gebrats. I, els matins d'hivern, per aquella finestra, entrava un espectre de claror que semblava venir de la gelada.

Per aquells dies, solia llevar-me encaparrat, d'un humor estrany. Em vestia una mica d'esma, creuava la casa plena de fred i anava a la cuina a rentar-me. Allí l'Agnès ja havia encès foc. Però jo, immers en denses cabòries, no tenia ganes de parlar: com si continués encara en el món

enterbolit del somni i no desitgés fer res per sortir-ne. Mentre em rentava, la dona preparava el cafè. Després eixugava la mica de bassal d'aigua que jo havia fet.

– No t'afaites avui, Lluís?

La veu de la dona era feble, com si ella tampoc no volgués desvetllar-me.

M'estava assegut a la taula i sucava amb lentitud el pa en el cafè. Certament, no tenia cap pressa. Per què hauria hagut de tenir-ne? La llum matinal que entrava per la finestra relliscava somnàmbula damunt la terrissa blanca d'una gerra, acarona el vermell d'una olla esmaltada, feia brillar sumptuosament el negre brunyit d'una paella, arrancava esblaimades claredats del ventre transparent de les ampolles. El sutge i la cendra de la llar, la cortina fumada, tot es pigmentava de coloracions irreals, com si les coses que ens envoltaven tinguessin una intimitat que només aquella llum ens deixés veure.

Mentrestant, l'Agnès es movia per la cuina gairebé sense fer soroll amb les seves plantofes de goma.

I jo, que havia encès una cigarreta i assaboria aquell moment, no necessitava mirar-la per veure-la, prima i esvelta com era, el cabell d'un ros esvaït i uns ulls tan clars que semblaven negar-se de reflexos: uns ulls que s'hauria pogut pensar que no miraven, però que subjugaven per la seva penetrant imprecisió. Perquè, tota ella, la meua dona, tenia, dintre aquella llum, una certa qualitat d'espectre. El rostre, que tirava a pàl·lid, s'allargava a partir d'uns pòmuls marcats sense duresa. Els llavis, ben dibuixats, tenien com espremut el seu color. I el cos, d'escorredissos flancs, s'insinuava només sota la roba. I devia ser per totes aquestes esmentades qualitats que, en algun moment, podia jo pensar que, potser, l'Agnès tampoc no era ben real: que potser només era un lleu trepig dintre la casa o un eteri voleiar de cabells a la llum de la finestra.

Poc més o menys sempre a la mateixa hora, s'escoltava un soroll llunyà que anava apropant-se i feia vibrar els vidres.

– El tren de tres quarts de vuit. Cal que t'afanyis!

Ara els vidres tremolaven més i s'oïa més distinta la fressa de ferralla. Un xiulet estrident foradava el matí. I, com un monstre impulsat per mil dimonis, la màquina apareixia en el revolt, enfilava el pont de ferro i passava pel nostre davant, escopint glopades de fum, arrossegant l'embogit comboi que negrejava d'un color que semblava destenyit de les tenebres.

I, sempre, després que el tren havia passat, quedava surant damunt el riu una vaga esgarripança.

Havia arribat per a mi l'hora d'anar al treball. Em posava l'abric i besava a l'Agnès en una galta. Perquè; encara que, en aquell moment, hagués pogut sentir l'impuls d'abraçar-la amb més passió, el més segur és que no hauria estat capaç de fer-ho. Em calia continuar malhumorat i rígid. Aquesta era, per aquells dies, la meua posició matinal davant la vida. Una mena de protesta contra tot. Contra la boira i el fred, contra el treball. I, també, contra ella, la meua dona, que fins i tot amb el seu silenci semblava afavorir tot el que jo odiava. «Cal que despertis! Cal que treballis!», em semblava llegir sempre en els seus ulls.

I me n'anava al treball, vorejant la blanquinosa claredat del riu, trepitjant la gelada del camí, entre muntanyes fosques de castanyers desfullats.

La boira s'esqueixava penosament damunt la vall i el dia no semblava acabar mai de desvetllar-se.

Pere Bech

